

Arrest

nr. 149953 van 24 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 17 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CORNELIS, die loco advocaat Stéphanie DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Naar aanleiding van een administratieve controle vreemdelingen door de politiediensten wordt op 17 juli 2015 ten aanzien van verzoeker besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage13septies).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

bevel om het grondgebied te verlaten
aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

Wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Redenen de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27

X krachtens artikel 27, §1, van de voornoemde wet van 15 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, §3, van de voornoemde wet kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14, §3, 4° : De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 21.11 2012.

Betrokkene werd door de gemeente Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

In maart en april 2015 meldt betrokkene zich aan bij stad Kortrijk om info in te winnen wat hij dient te doen om wettelijk samen te kunnen wonen of te huwen met Mevr [A.L.] Hierin is echter nog geen verder gevolg gegeven. Bovendien zijn intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen, geeft hem niet automatisch recht op een verblijf.

De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. een verwijdering voor betrokkene betekend immers geen definitieve breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn familieleden. De desbetreffende vriendin kan trouwens betrokkene ook bezoeken op plaatsen waar hij eventueel wel verblijfsrecht heeft.

Terugleiding naar de grens

Reden van de beslissing:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 [...] en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid van dezelfde wet is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Betrokkene kwam via een visum type D aan in België. Betrokkene vroeg een gezinshereniging aan met zijn toenmalige echtgenote Mevr. E.M.J. Op 30.03.2010 verklaart Mevr. E.M. echter dat het huwelijk een

schijnhuwelijk betreft. Op 31.03.2010 volgt een bijlage 14ter, een intrekking van zijn verblijfstatuut. Dit werd hem op 26.04.2010 betekend, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn schorsingberoep werd verworpen op 04.08.2010 en op 09.08.2010 volgde een intrekking van zijn bijlage 35 (hem betekend op 25.02.2011).

Betrokkene heeft tevens op 23.06.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze beslissing is op 22.10.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de gemeente Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

In maart en april 2015 meldt betrokkene zich aan bij stad Kortrijk om info in te winnen wat hij dient te doen om wettelijk samen te kunnen wonen of te huwen met Mevr. A.L. Hierin is echter nog geen verdere gevolg gegeven. Bovendien zijn intentie om te huwen of onwettelijk samen te wonen, geeft hem niet automatisch recht op een verblijf.

De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een verwijdering voor betrokkene betekent immers geen definitieve breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn vriendin. Desbetreffende vriendin kan trouwens betrokkene ook bezoeken op plaatsen waar hij eventueel wel verblijfsrecht heeft.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Vasthouding

[...] »

1.2. Op 17 juli 2015 wordt aan verzoeker ook nog een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Er wordt niet betwist dat verzoeker is opgesloten met het oog op terugleiding naar de grens, zodat aan de voorwaarden van uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan. De tijdigheid van de vordering wordt niet betwist.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij op de hoogte was van zijn actuele gezinsleven, aangezien de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker in maart en april 2015 inlichtingen heeft ingewonnen over een mogelijke procedure tot gezinshereniging. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de verwerende partij hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing had moeten horen opdat de verwerende partij met volledige kennis van zaken een beslissing zou kunnen nemen. Hij voert aan dat zijn Belgische vriendin momenteel hoogzwanger is (zij is in haar zevende maand), hem derhalve niet kan bezoeken in Marokko en dat hij na de verwijdering onmogelijk de geboorte van zijn kind zal kunnen bijwonen. Hij zal er niet in slagen om voor 10 oktober 2015, de dag waarop de bevalling gepland is, een visum gezinshereniging te bekommen.

3.2.2. Artikel 8 EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39) . Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Muhllanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaqulm c. Belgique, § 43) . De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont niet aan dat het bestuur het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v, The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

Verzoeker beroept zich op een feitelijk gezinsleven die hij in het Rijk startte vanuit illegaal verblijf.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot zijn gezinsleven in het Rijk gemotiveerd: *“In maart en april 2015 meldt betrokkene zich aan bij stad Kortrijk om info in te winnen wat hij dient te doen om wettelijk samen te kunnen wonen of te huwen met Mevr [A.L.] Hierin is echter nog geen verder gevolg gegeven. Bovendien zijn intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen, geeft hem niet automatisch recht op een verblijf.*

De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. een verwijdering voor betrokkene betekend immers geen definitieve breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn familieleden. De desbetreffende vriendin kan trouwens betrokkene ook bezoeken op plaatsen waar hij eventueel wel verblijfsrecht heeft.”.

Verzoeker stelt dat stappen werden ondernomen samen te wonen om te huwen, doch nergens kan uit worden afgeleid dat die stappen ook effectief gezet zullen worden.

Waar hij zich beroept op de zwangerschap van zijn vriendin, legt verzoeker geen sluitend bewijs van vaderschap voor, noch dat hij al stappen zou hebben gezet met het oog op het erkennen van het kind.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst of elders, zodat een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische Staat om hem op het grondgebied te gedogen.

Er wordt geen schending van artikel 8 EVRM of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

3.3.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.4. Het middel is gesteund op het feit dat verzoeker beroep indiende bij de Raad ten aanzien van de beslissing van 22 mei 2012 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker voert aan dat omtrent dit hangende beroep moest worden gemotiveerd inde bestreden beslissing en dat dit tevens een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad merkt op dat het indienen van een annulatieberoep ten aanzien van een beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet opschortend werkt. Evenmin ziet de Raad in, noch verduidelijkt verzoeker, waarom het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten melding zou moeten maken van het feit dat een beroep hangende is tegen een eerdere beslissing, terwijl geen wettelijke bepaling zich verzet tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ondanks het feit dat dit beroep nog hangende is.

Waar verzoeker nog aanvoert dat in de bestreden beslissing foutief melding gemaakt wordt van de datum van betekening van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, gaat het hier klaarblijkelijk om een materiële mislag die verzoekers belangen geenszins heeft aangetast.

Het middel is niet ernstig.

4. De vaststelling dat er geen sprake is van een ernstig middel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen aangezien *in casu* niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het PR RvV.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

C. VERHAERT